

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 18.

3die mai 1891.

17de aarg.

De to ved vandposten. I.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En liden piges sygeseng. *)

Elisabeth B. havde fra sin tidligste barndom lært at kjende og elske sin frelser. Altid var hun stiltig baade i hjemmet og paa skolen og viste stor omhu for at lære sine lekker godt; da hun derfor paa grund af sygdom maatte holde op at gaa paa skole, kostede dette hende ikke liden sorg. Hun havde forøvrigt længe været svagelig, idet hun allerede i seksaarsalderen var bleven angreben af en alvorlig brystsygdom og led under følgerne af denne.

I december 1889 kastedes hun paany for alvor paa sygesengen, hvor hun skulde komme til at tilbringe fem maaneder. I denne tid rettedes hendes blik stadig mere og mere mod himmelen. I julen var hun meget svag, og vi, som var om hende, havde en forudfølelse af, at hun vilde komme til at forlade os.

Sygdommen tiltog, og i mars maaned forstod vi, at hun ikke kunde have saa længe igjen. Fra den tid syntes hun ofte at være fordybet i stille eftertanke. En dag spurgte hun, hvad det var i mennesket, som gik til himmelen, naar det døde. Jeg forsøgte at forklare hende, at hun havde et indvortes menneske, som vi ikke kunde se med vore øjne, men som netop følte glæde, og som skulde leve evindeligt. Hun udbrød da: „Saa vil jeg gaa til himmelen; men bed Jesus, at han selv vil hente mig; jeg vil

*) Efter en meddelelse i sv. „Barn. Tidng.“ af hendes mor.

ikke, at englenerne skal gjøre det; thi jeg synes bedre om Jesus end om englener.“

Naar hun var alene med mig, søgte hun altid at lede samtalen hen paa den hjære frelser og himmelen; hun ytrede da mere end en gang: „Jo, Jesus tager nok imod mig, naar jeg kommer til ham. Jeg er sikker paa, at han ikke stænger døren for mig; thi han ved, at jeg elsker ham og gjerne vil komme til ham. Naar han er saa god mod mig her, hvorledes vil han da ikke komme til at blive, naar jeg kommer til ham.“

Naar kristelige venner besøgte os, glædede det hende meget, og hun tog ogsaa denne opmuntring som en gave fra Gud. „Det bliver nok tungt for dig, mama, naar vi skal stilles“, sagde hun en dag; „men for mig gjør sikkert Jesus det let, og jeg vil blive saa glad ved at komme til ham, det synes mig at skulle blive en saadan hvile.“ Hvis nogen fremmed kom ind, medens vi talte om de himmelske ting, blev hun straks taus. Jeg spurgte hende derfor engang, om hun stammede sig ved at tale om den herre Jesus, naar nogen hørte paa det. „Nei mama“, sagde hun meget alvorlig, „jeg stammer mig ikke ved at tale om ham, men hvis de ikke kjender Jesus, kunde de komme til at le deraf, og det synes Jesus ikke om.“

Præsterne aftog mere og mere, og fød-derne begyndte at hovne op. Venner opmuntrede os til at bede sammen om hendes helbredelse, og det gjorde vi ogsaa; men selv var hun saa ræd for, at vi skulde gjøre noget imod Guds vilje og bede om hendes liv, hvis Gud ikke vilde, at hun skulde leve længere. „Jeg vil, hvad Jesus vil“, sagde hun, „jeg er glad ved at leve, om han saa vil; men jeg er heller ikke ræd for at dø; thi jeg ved, at det, som lægges i kisten, er ikke mig, men det er, som det blot skulde være mine klæder.“

Medens jeg sad ved hendes seng, kunde

jeg stadig merke, hvorledes hendes tanker var optagne af den tilkommende verden. En dag sagde hun til mig: „Mama, du kan ikke tro, hvorledes jeg denne lange vinter har maattet kjæmpe for at kunne holde ud. Det er ikke let for mig, som er saa liden, at stride og kjæmpe en saadan kamp. Om morgenen ligger jeg og længes efter, at det skal blive aften, og om aftenen, at det skal blive morgen.“ Jeg opmuntrede hende til at holde ud endnu en kort tid, saa vilde hendes forløser snart komme. Hun foldede da sine hænder og blev liggende stille en liden stund; derefter bad hun mig synge for sig. De følgende dage vilde hun, at jeg stadig skulde synge for hende. Blandt de sange, hun især ønskede at høre, var disse:

„Vilde Emma paa sin dødsfæng
 Hvistede med sagte røst:
 Løft mig mere høit, løft mig mere høit,
 Jesus, du min en'ste trøst!“

og:

„Jesu, lad din trætte due
 Atter hvile ud hos dig!“

og:

„O Jesu Krist, jeg er dit lam
 Og du min hyrde god“

Da taarerne vilde kvæle min stemme, medens jeg sang, sagde hun: „Jeg vil saa gjerne gaa til Jesus; blot du vil lade være at græde, mama. Slip mig og lad mig faa lov til at gaa.“

Hendes forløsningsstund var nu nær. De sidste dage bad hun uophørlig: „Løft mig mere høit, løft mig mere høit!“ Hun længtede efter, at doktoren skulde komme, for at kunne spørge ham, hvor længe det endnu kunde være, inden hun fik gaa hjem til den kjære frelser. Jeg svarede, at doktoren havde sagt, at vi maatte være beredte paa enden, hvilken stund det maatte være.

„Er det ganske vist?“ spurgte hun ivrig.

Da jeg dertil svarede ja, udbrød hun: „O, hvor deilig! Hvorfor har jeg ikke faaet vide det før? O, hvor jeg er glad!“

Derefter bad hun at faa tale med sine smaa søstre, Terese og Ester. Da de kom hen til sengen, sagde hun først til den ene og siden til den anden: „Jeg vil fortælle eder noget deiliat. Tænk, jeg skal snart gaa til Jesus, snart, snart — kanske om en eller to dage. Jeg er saa glad, saa glad!“

Den sidste morgen hvistede hun sagte: „Jeg er saa træt!“ Efter derpaa at have ligget aldeles taus en stund, bad hun:

„Mama, løft mig op!“

Da jeg havde gjort det, tilføiede hun:

„Læg din kind ind mod min!“

Derpaa hvistede hun: „Nu har jeg mistet min høreelse.“

Stunden var kommen, at den gode hyrde vilde hente sit lille lam. Hun slog op sine øine og stirrede uafbrudt mod himmelen.

„Nu kommer Jesus“, sagde jeg, og idetsamme lukkede hun øinene, og hendes sjæl fløi hen til den ven, som hun saa inderlig havde længtes efter. Han havde taget hende i sin favn og baaret hende hjem til sig med glæde.

Gid de unge, som læser denne sande beretning om en liden svenst piges salige død, deraf maa modtage en formaning til at søge herren itide og for fuldt alvor at give ham sit hjerte, saa at de med glæde kan ile ham imøde, til hvilkensomhelst tid han kommer.

Befrielse fra død.

En vis landsby levede der en gammel, rig bonde sammen med sin hustru. Ejenestefolkene sov i en sidebygning, og deres eneste søn var til marked i byen. Disse omstændigheder benyttede en landstryger, som havde slaktet omkring i egnen i længere tid og dagen forud udspedit leiligheden, til at bryde ind om natten. Hans hensigt dermed var alene den at stjæle saa meget som muligt af bondens vidt og bredt bekjendte rig-

10733

dom. Men, da han vilde tage nøglen til pengestuffen under den gamle mands hovedpude, vaagnede denne og sprang ud af sengen, idet han raabte høit om hjælp.

Tyven, en ung, bomstærk mand, greb ufortøvet øksen, som han for paakommende tilfælde havde ført med sig, og vilde i næste øjeblik have flekket den gamles hoved, da — ja, hvad var dette? Fra det nære kirketaarn lød der i samme nu en høitidelig ringning i den stille nat. Forbryderen blev greben af forførdelse. Armen med Nordvaabenet sænkede sig som lamslaaet. Øksen smed han fra sig og tog flugten.

Hvad var der da gaaet for sig? Den gamle skolelærer, som ellers var punktligheden selv, var kommen sent hjem om aftenen forud, og træt, som han var, havde han lagt sig til hvile uden at tage vinduesforhænget til side. Midt om natten vakte det klare maaneskjær ham. Halv i drømme, som han var, mente han at have forsømt morgenringningen, og uden at se paa klokken og kun halv paaklædt styrkede han afsted op til kirken og begyndte at ringe. De af sin slummer vækkede beboere blev brantne over fredsforskyrteren; men deres ærgrelse forvandlede sig til hellig undren, da de erfarede, at den gamle skolelærers feiltagelse havde været et middel i herrens haand til at hjerpe to menneskeliv fra den visse død og at afholde en menneskesjæl fra at paa- drage sig en stor brøde.

Ja, det staar evig fast, hvad Paul Gerhardts snger:

„Bei har du alle steder,
Dig midler fattes ei.“

Den store kjærlighed.

Ht barn legede en dag i nærheden af Alperne. Pludselig kom en vældig rovfugl styrkende ned fra luften, greb det i sine klør og bar det op til sin rede paa top-

pen af en høi klippe. En mængde mennesker saa det, men ingen kunde hindre, hvad der var skeet. En faarehyrde, en kraftig mand, prøvede paa at stige op ad klippen, men han naaede ikke halvveis, før han blev svimmel og maatte stige ned igjen. Derefter kom en driftig jæger, som var vant til at færdes oppe i bjergene. Det saa ud, som om han skulde naa reden, men pludselig begyndte rovfuglene at sværme om ham og angribe ham med sine skarpe Klør. Han blev bedækket med saar og naaede kun med megen vanskelighed ned igjen. Da banede en kvinde sig vei giennem folkemassen. Hun vilde vove sit liv for at frelse barnet. Folk søgte at holde hende tilbage, men hun rev sig løs fra dem og klatrede op ad klippens side. Rovfuglene angreb ogsaa hende og saarede hende paa flere steder, men hun steg, uden at ænse sine saar, videre. Gud gav hende kræfter. Hun naaede reden, greb barnet, trykkede det til sit hjerte og bragte det uskadt ned. Hvem var denne kvinde? — Naturligvis barnets egen mor. Hvad en mands styrke og mod ikke kunde udrette, det udførte en moders trofaste kjærlighed. — Derfor er en moders kjærlighed til sit barn ogsaa et af de skønneste billeder paa hans kjærlighed, som er endnu større, naar det gjælder om at frelse børnene hjem til sit himmelske rige.

Den bedende søn.

Hn fattig enke i Schweiz blev efterhaanden ganske blind, og da den uhykelige ikke vidste, hvad der skulde blive af hende, eller hvor hun skulde søge hjælp, klagede hun nat og dag. Hun havde dog en søn paa henved 15 aar, og han skaffede ikke blot føden til dem begge saa nogenlunde, men da han tillige var en from gut, vendte han sig til den frelser, som engang havde givet saa mange blinde synet. I en brændende

bøn bad han ham om at give moderen hendes syn igjen. Mange gange hver dag, aar ud og aar ind, gjentog han sin bøn, fuldt forbisfet om, at Gud vilde høre den og kun forhalede opfyldelsen for at prøve hans tro.

Da han efter lang tids forløb en aften sad med sin mor i deres lille stue, udbrød hun pludselig: „Men har du tænkt flere lys i stuen?“ Den gode gut blev ganske betagen af det spørgsmaal, han løb hen til hende og gav sig til at undersøge hendes sine — og hvad opdagede han? En liden hinde, som havde bedækket piet, var tildels revnet; han borttog den forsigtig, og den stakkels kone, som i første øieblik blev blændet af lyset, fik efter ni aars blindhed sit syn igjen og beholdt det til sine dages ende.

Hvordan papiret blev opfundet.

H gamle dage kjendte man ikke noget til papiret. Bøger var haandskrevne paa pergament og var derfor meget dyre. Men i det femtende aarhundrede opfandt to munke kunsten at lave papir. De vandrede en dag fra et kloster langs Rhindalen til Basel. Underveis blev det et heftigt regnveir, hvorfor de søgte ly inde under nogle klipper. Her spiste de sin mad og bredte en liden dug ud paa klippen for at lægge maden derpaa.

Under den hvælvede klippe havde de to munke nogenlunde ly mod regnen, men der faldt en del vand paa dugen i en liden fordybning. Tiden blev de to munke temmelig lang; den ene af dem tog derfor i sin kjedsomhed en liden sten og bankede med den paa den vaade plet af dugen. Da han havde gjort det en tid aldeles tankeløst, saa han med forbauselse, at klædet var helt maset ud. Han tog de bløde traade op og gemte dem i sin bønnebog. Men da han kom til Basel, fandt han til sin forbauselse et tykt, fast men bsieligt stof: det var det første stykke papir.

Der blev nu gjort videre forsøg med sønderdelte klude, og snart naaede man til at faa brugbart papir til at skrive paa.

Et og andet.

Kristus i hjertet. En saaret soldat laa for døden paa et hospital. Damen, som pleiede ham, sagde til ham: „Min herre, som det synes, maa De snart dø; er De beredt til at møde Gud?“ — Soldaten svarede: „Jeg er beredt, kjære frue; thi jeg har længe havt min rigdom i Gud.“ Og idet han sagde dette, lagde han sin haand paa hjertet. — „Mener De“, sagde damen mildt, „at Kristus troner og regjerer i eders hjerte?“ „Ja“, svarede han; men hans stemme var allerede saa svag og dunkel, som om den allerede kom fra dødsfyggernes dal.

Var det et tilfælde? Kirkefaderen Augustin blev engang kaldt til en syg ude paa landet og kom til en stillevei, hvor han blev staaende uvis om, hvilken vei der var den rette. Efter megen tvil sukkede han endelig i sit hjerte til Gud og udbrød: „O herrens navn gaar jeg denne vei“, og valgte saa — den forkjærte, hvilket han efter nogle timers vandring fik at vide. Men denne feiltagelse, dette tilsyneladende tilfælde havde været hans redning; thi derved undgik han de fiender (donatisterne), som lurede paa ham ved den anden vei for at tage ham til fange, ja, maasse tage hans liv.

„Herrens navn er et fast taarn; den retfærdige løber til det og bliver beskyttet“ (Ordspr. 18, 10).

Skvitteringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Til husleie fra Stella Stola, Solums mgh., past. Røsbjølbers talb, \$2.16.

Mange tak!

A. Wittelsjen.

Den lille pige, som blev opereret.

„Det var langfredag,“ fortalte en doktorfrue. „Jeg og min mand gjorde os netop istand for at gaa i kirke, da en mand traadte ind i stuen med en liden blaaviet pige ved haanden. Den lille skulde opereres, sagde faderen. Hun havde i længere tid lidt af en fedtsvulst i den høire kind, og den maatte bort.“

„Men hvorfor er det netop nødvendigt, at I skal komme paa en helligdag, naar en kristen helst vilde gaa i Guds hus?“ spurgte lægen, for hvem ellers ingen time var for sen eller nogen vei for lang, naar det gjaldt at bringe en lidende hjælp.

„Ja, hr. doktor,“ svarede manden, „det har sine særegne grunde. Allerede i flere maaneder har der været tale om, at vor lille datter skulde opereres, men naar vi blot nævnte ordet operation, begyndte barnet at skjælve og græde saa voldsomt, at vi har udsat det maaned efter maaned. Men imorges var det neppe blevet lyst, før pigen hoppede ud af sin lille seng og slog sine arme om moderens hals og hvistede hende i øret: „Idag vil jeg være med papa til doktoren og saa skaaret bort svulsten.“ Naturligvis vilde jeg benytte barnets modige stemning og gif straks affted med hende for at saa udført operationen.“

Doktoren undersøgte barnet — det var en sød pige, med øine, som om himmelen skulde have sænket sig derind — og sagde: „Ja jeg skal gjerne opfylde dit ønske, mit kjære barn, og jeg skal behandle min lille patient saa forsigtig, som det paa nogen maade er muligt; men lidt ondt kommer det nok til at gjøre.“

Den lille nikkede villig med sit lofthoved og saa rolig op i lægens ansigt.

Operationen begyndte. Den varede en god stund og var ikke lidet smertefuld; men barnet sad ubevægelig som en stenstøtte paa faderens skjød, medens lægens kniv skar dybere og dybere.

Endelig var operationen forbi. Da den lille patient var kommen lidt til kræfter, var lægens første spørgsmaal til hende:

„Men hvorledes har du været istand til saa taalmodig at taale saa store smerter?“

Da aabnede hun sin lille barnemund og sagde: „Jo, fordi den Herre Jesus idag blødede for mig paa korset, derfor vilde ogsaa jeg idag lide med ham.“

En taare var at se i lægens øine. De saa ord fra barnemunden gjorde mere indtryk paa hans sjæl, end om han den dag i kirken havde hørt den mest veltalende prædiken.“

Bogstavgaader.

I.

6 4 8 en fugl. 3 5 en drik. 3 1 et udslidt dyr. 1 2 3 8 en slags mad. 1 2 3 4 5 6 7 8 et af polarlandene.

II.

1 3 5 6 et træ. 1 2 findes ei ved ækvator. 5 4-1 5 er en by i Jødeland. 2 1 3 6 en fisk. 1 2 3 4 5 6 en ø i Nordishavet.

W. Christie.

Begravne byer.

1. Tvungen from vender snart om. (2 byer.)
2. Mangen ting er let, men synes vanskelig. (1 by.)

W. Christie.

Opløsning paa firkantgaaden i nr. 16.

L E N A
E L E N
N E V A
A N A M